

Siðsøga

Óli Jacobsen

Hervør Djurhuus:

ÓÆTLAÐA FLAGG- GØLAN HJÁ ANDREW

Andrew var eitt friðar fólk. Kortini kom hann í 1948 av óvart at elva til eina flagggølu

3. partur

Tá ið Andrew fór til Havnar undan krígunum fór hann at arbeiða á Restorffs Bryggjarí. Hetta dæmði honum ógvuliga væl. Men so bleiv hann umvendur, og tá helt hann tað ikki vera hóskandi at arbeiða á einum bryggjarí og framleiða øl! Hann hevði ógvuliga avgjörðar stóðutakanir. Tá fór hann at arbeiða hjá Jákup á Dul. Har hevði hann tað ógvuliga gott. Jákup var ógvuliga góðhjartaður, og hetta kom Andrew eisini at merkja. Eisini fekk hann tætt tilknýti til Jens av Reyni og konu hansara. Andrew plagdi at siga, at hann arbeiddi eitt skifti hjá Jens av Reyni.

Í Havn fekk Andrew trúgvandi vinir sum Petur í Gong og Thorstein Dahl Christiansen. Thorstein koyrði eins og Andrew hýruvogn alt sítt virkna lív. Ein annar var Petur Petersen. Hann gjørdist prestur, men fekk sær konu úr Brøðrasamkomuni, Karolinu, millum annað kend frá ALV.

Ebenezer bleiv andaliga heimið

Tá vit komu saman byrjaði eg saman við Andrew at fara á møti í Ebenezer. Men mær dæmði so væl føroyskan dans, sum eg var von við frá heimbygdini, og eg ætlaði eisini at læra meg tey mest vanligu kvæðini.

Mánadagar var nakað sum kallaðist navigatørdansur. Har plagdi eg at fara, men hetta var ikki nakað fyri Andrew.

Tað var tó skjótt, at vit bæði fóru at ganga somu leið. Tá komu vit bæði at halda til í Ebenezer.

Har var sum nú nógv virkseimi, eisini vóru brúðleyp. Fyrsta brúðleypid eg var til í Ebenezer var hjá Onnu Oluffu og William Sloan, sum var sonur Andrew. Tey giftust 5. apríl, sum vit giftust 3. apríl í 1950. Hetta var eitt minniligt brúðleyp, eg síggi tað fyri meg enn. Tað vóru tær gomlu konurnar í Ebenezer, sum serveraðu. Tær máttu renna upp og niður tann smala stigan oman í kjallarahæddina í finum stási. Og tá dessertin kom, hetta vóru ísar sum vóru lagdir við sukurslør, grønnir, bláir og ljósareyðir, her var ordiligur stíllur í!

Eru komin víða um

Tey árin, tá Poul Jóhan var smádrongur, ferðaðust vit á hvørjum summari bæði til familjuna hjá mær í Húsavík, og til Hov,

har Tekla, seinna kona pápa, búði saman við sínum foreldrum og systkjum. Eisini ferðaðust vit nógv inn á Glyvur og Strendur til familjuna hjá Andrew. Poul Jóhan plagdi at siga, at tað at vaksa upp í Havn og so kunna fara út á bygd at ferðast, var ein forrættur hjá havnadrongi at hava. Honum dæmði sera væl at koma bæði til Húsavíkar, til Hovs og inn á Glyvur. Har var nógv hjá einum havnadrongi at fást við, har vóru eisini nógvir javnaldrar. Hann plagdi at siga, tá hann kom til Húsavíkar og kendi mykjuroykin, »at nú er tað ferla!«

Eg kundi eisini nevnt, at Andrew og eg høvdu tað fast alt okkara lív, at á hvørjum ári á hvítusunnun fóru vit til samfelagsmøti ávikavist í Vági og Klaksvík. So leingi Poul Jóhan var smádrongur var hann við okkum. Hetta eru sera kær andalig minnir at hava. Ígjøgnum hesi møtir hava Andrew og eg fingið nógvir góðar vinir, ikki minst í Klaksvík, har vit komu at búgva fyrstu ferð á samfelagsmøtunum í 1953 hjá Sannu Joensen, Sanna hjá Richardi. Hon varð eisini kallað Sanna uppi í Heygum, har hon eisini búði. Eg gjørdist vinkona við dótturnar hjá Sannu. Nú eru bert tvær eftir á lívi, Henny, sum býr í barnaheiminum í Heygum, og Bodil, sum býr í Leirvík.

Fekk verdóttir við fyra børnum

Poul Jóhan, uppkallaður eftir pápa, gjørdist okkara einasta barn. Tá hann var liðugur við fólkaskúlan fór hann í handilslæru. Andrew spurdi fyrst um lærupláss hjá Thomas Dam. Har var ikki møguligt. So spurdi hann Mogens Lützen. Har fekk hann í 1964 lærupláss í ísinkrammhandlinum í Vágshotni, har Miðlahúsið er í dag. Hann fekk læruprógv í 1968.

Tað varð sagt, at Poul Jóhan tá var yngsti lærlingur, sum var komin í læru hjá teimum. Hann hevur hildið nógv av teimum fólkunum síðani. Nú eru tey gomlu, Mogens og Ellen, farin, men tey yngri hava tikið við.

Poul Jóhan fór á Føroya Keypmansskúla á heysti í 1964 og var liðugur í 1967.

Hann giftist blaðungur við Elsu, sum var einkja eftir Brynleif Hansen, sum doyði í flogvanlukkuni í 1970. Hon átti fyra smá børn. Seinni fingi tey tvey børn saman. So frá at vera ein lítil familju, fekk eg eina stóra familju við seks ommubørnum, 18 langommubørnum og fimta olduommubarnið er á veg.

Húsin í J. Nolsøesgøtu 12. Gøtuborg sæst t.h. Myndin er frá seinast í fimtiárunum

Elsa er so føroysk, sum tað ber til at vera, uttan at vera tað. Hon kemur úr Keypmannahavn, dóttir Grethu og Henrik Thomsen, sum vóru partur av »den kristne forsamling« í Thorsgade í Keypmannahavn. Henda samkoman svaraði til Brøðrasamkomuna í Føroyum.

Har eru nógvir føroyingar komnir gjøgnum nógv ár. Thomsen hjúnini áttu ikki færri enn 14 børn. Fýra av teimum giftust við føroyingum. John giftist við Ásu Vitalis. Hann doyði ungur av vanlukku í Grønlandi. Lydia er gift við Karl Johan Nielsen á Vatnsoyrum, og Hanna er gift við Símun Fuglør. Tey búgva niðri. Elsa er sera væl »integrerað« og tosar væl føroyskt, sum bert fáir danir í Føroyum gera.

Tá ið sonurin var »flogin«, arbeiddi eg fleiri ár á vaskarinum á Hotel Hafnia, eisini arbeiddi eg fleiri ár sum vaskikona á fornminnissavninum á Debesartrøð.

Eg havi verið nokk so nógv við í arbeiðinum í Zarepta nú í mong ár, har eg havi havt ábyrgd av klæðnavaskinum, tá ið legur hava verið. Hetta hevur dámað mær væl, har eri eg eisini komin at kenna nógv fólk.

Enn eitt minni frá barnaárunum

Tá mamma fór á Sanatorii í Havn, lat pápi meg fara til mostur mína, Jensiu, sum enn var ógift og búði heima á bóndagarðinum Ovara Bø. Tá vit frættu, at kistan við mamma var komin í heimið hjá okkum, fóru vit báðar inn ígjøgnum bøin. Eg

Kristian, pápabeiggi Hervør, og Poul Jóhan uttanfyri Breytina

minnist so væl, tá eg kom innar, at pápi sat við køksvaskið og græt. Pápi hevði sjálvur upplivað at missa mamma sína, tá hann var bert 9 ára gamal, so hann dugdi at seta seg inn í, hvat eg føldi henda sorgardagin. Eg helt fram at vera hjá Jensiu, sum var eins og ein mamma fyri meg. Tá hon giftist við Hergarði føldist tað, sum at eg misti nakað.

Pápi var einsamallur, so eg kom nú at vera nógv á Breytini hjá Onnu Elisabeth, sum var gift við Kristiani á Breyt, pápabeiggi. Tá pápi giftist aftur við Theklu, tá fór eg aftur til okkara at búgva.